

CSOMOR HENRIETT

GYÖNGYKOSZORÚBA FONVA

VERSESKÖTET

E-KÖNYV

Csomor Henriett

Gyöngykoszorúba fonva

TARTALOM

1. Előszó
2. Ajánló... Csomor Henriett verseskötetéhez
3. Köszönetnyilvánítás
4. Igazgyöngy vagy szívemben!
5. Várlak
6. Hajszálad ezüstje
7. Szép szemeid
8. Szívből szeretni
9. Igazgyöngy
10. Neked adnám
11. Elveszett a szeretet
12. Sétám veled
13. Szökik a fény
14. Fekete felhők feketéllnek
15. Égő bánat szívemben
16. Ringatózom veled
17. Nagyon fáj a hiányod
18. Gondolatom te vagy
19. Fohász Istenemhez
20. Ha tehetném
21. Költő, ki szépen szól
22. Könnyeim patakja
23. Öled rejtekében
24. Szentestén
25. Ölelve, vigadva
26. Patak fakad a világra
27. Hegyek közé viszlek
28. Kanyargós útjaikon
29. Az éj sötét fátylát
30. Jöjj vissza, gyönyörűm
31. Harmatvízzel mosdatlak
32. Jó éjt kívánjak tenéked
33. Ünnepe volt szívemnek
34. Képzeletem oltára
35. Hiába tündökölt ezernyi csillag az égen
36. Szomorú tegnapok
37. Repülj, kis madaram, repülj!
38. Álmaim lebegnek a légben
39. Monoton jár az óra
40. Nem hagylak elveszni sohasem
41. Neked zúg a tenger

1. Előszó

CSOMOR HENRIETT vagyok. 1974-ben születtem Pécsen. Születésem óta mozgássérült vagyok. Születésemkor agyam oxigénhiányos állapotba került. Ezáltal sajnos a mozgásszervet érte a sérülés. Szellemileg jól fejlődtem, de mozgásilag nem, édesanyám tornára hordott, de nem segített igazán. Szüleim nem adták fel a küzdelmet, hogy járni tudjak. Orvostól orvosig jártak velem de mindenki csak a fejét ingatta, hogy képtelenség segíteni a betegségemem. 1980-ban életem gyökeresen változott, szüleim legnagyobb fájdalmára. Felkerültem Budapestre, a Pető András Nevelőképző Intézetbe. Nagyon nehéz volt az elszakadás szüleimtől s testvéremtől. Gyötört a honvágy állandóan, de megértettem, hogy csak itt javulhat állapotom. Nagyon szerettem volna járni, mint bárki más. Hat évig éltem itt e falak közt, itt tanultam meg járni s valamelyest az önállóságot. 1986-ban végleg elhagyhattam az intézet falait. Szülőfalumban, Hosszúhetényben folytattam az általános iskolát, s itt kezdtem el magamtól verset írni. Édesanyám vagy Húgom segített leírni szépen a verseimet. Mert a kezemben sok a túlmozgás, s csúnyán írok.

Az általános iskola befejezése után, Komlón a Nagy László Gimnáziumba jártam. 1995-ben érettségiztem. Egyik nagy vágyamat teljesítettem, megtanultam számítógépezni, hogy végre egyedül írhattak.

Nem adtam fel a küzdelmeimet, s nemsokára belecsöppentem az informatika világába.

A gép segítségével ma már önállóan írom a verseimet.

Visszatekintve életemre, mindig is sajnáltam, hogy gyermekként nem tudtam számítógépezni. Sokkal könnyebb lett volna az írás szempontjából.

Dióhéjban ennyit magamról. Esetleg még csak annyit szeretnék önökkel megosztani, hogy a versírás egyfajta pluszt adott nekem, mert minden embernek szüksége van valami pluszra, hogy szebbé tegye életét!

Minden kedves olvasómnak kellemes időtöltést kívánok!

2.
Ajánló...
Csomor Henriett verseskötetéhez

A gondolat, a szellem, a képzelet szárnyal, s néha a test lemarad, mert nem bírja a tempót.

Szeretettel ajánlom mindenkinek CSOMOR HENRIETT legújabb verseskötetét, ami a sorban a második, az életrajzi kötete után.

Évek óta gyűjtögeti írásait a gépen, melyeket csak pár embernek mutat meg néha, de kikíváncsoznak a napvilágra a fiók mélyéből, hogy önálló életet kezdjenek, bárki láthassa őket gyöngykoszorúként elősorakozni.

Az érdeklődő ember számára feltűnhet a nehéz sorsú ifjú hölgy élénk gondolatvilága, természetsszeretete, rajongása szerettei iránt és feltörnek mélységeiből vágyai, melyek minden érző lélekben jelen vannak.

Érzékletes formavilága és színes képei láttatják a vele megtörtént eseményeket, és szemléletessé teszik a történések sokaságát és gondolatvilágát.

A verseken láthatjuk a forma keresését és a szavak közti kutatás útkeresését, de a forma egyszerűsége nem bonyolult lélekre vall, a sok inger érintése ellenére is megmarad egyszerűnek és érthetőnek. Nem a nehéz szófordulatok mérik ki a határokat, hanem a közérthetőség szabályai a mérvadóak, s csak ajánlani tudom ezt a verseskönyvet, s hinni szeretném, hogy sokak tetszését elnyeri ez a pár őszinte gondolat.

Bár ezek a versek feledtetni nem tudják a mozgás nehézségét, de elősegítik a lélek száguldását.

Ajánlom mindazoknak, akik az egyszerűség és a tisztaság formavilágát keresik az irodalomban.

Kívánom, hogy ezt az első kötetet még kövesse több és újabb, formailag és tartalmilag is megújuló könyvek sora.

Szeretettel ajánlva...

Nagy Vendel.

Szekszárd, 2016. 05. 12.

3.
Köszönetnyilvánítás

Köszönöm NAGY VENDELNEK a megtisztelő ajánlást verseskötetemhez.

4.

Igazgyöngy vagy szívemben!

Lelkem palotája vagy.
Mióta kinyitottad,
boldogság muzsikál benne.
Szívem a néma csendtől
kongott. Most táncra perdül,
ereim ritmusra verődnek.
Elhoztad nekem a csodát,
melyet nem mindenki kaphat meg.
Igazgyöngyként őrizlek szívem legmélyén.
Betakarom óvó, féltő szeretetemmel.
Könnyeim gurulnak párnám sarkára.
Szívem köré fonom kezemet.
Ott megtalállak,
s enyhül hiányod.
Kissé lassul a tánc,
nem érzem a ritmust.
Most jobban ragaszkodom hozzád.
Csak kapaszkodom Beléd.
Bánatomba kicsit belehalok
napjában többször.
Száz könnycsepp gurul szemem sarkából.
Még távolabb megyek, elveszett leszek
nélküled.

2014. 07. 06.

5.
Várlak

Mindenki itt van, csak te hiányzol.
Sírás fojtogat, szívem nehéz.
Merre lehetsz?
Óh mondd, beszélj egy kicsit,
hogyan halljam a versed strófáit,
s érezzem bennük a dallamnak ritmusát.
Újra kattogjanak a billentyűim.
S soraim, miközben feléd repülnek,
tudd azt, hogy valahol egy
lánynak szívből hiányzol!

2013. dec. 6.

6.
Hajszálad ezüstje

Tengerparti kisváros.
Minden szegletét bejárjuk.
Kezemet fogod, úgy sétálunk.
Az ég kékjéről,
a fehér fodros felhőkről,
s a virágos balkonokról
mesélek neked.

Faágon kicsi madárka
szabadságról csivitel
kalitkába zárt madárkáknak,
akik csak így ismerhetik a
meleg záporokat.

Mikor az első csillag
felragyog az égen,
hazafelé ballagunk
tengerparti kicsi házba.

Homokban lábnyomunkat hagyjuk.
Parton tenger zúgását,
s sirályok sírását hallani.
Szorosan átölellek, te pedig összekócolsz.
Selymes hajamat ujjaid közé veszed,
s látni fogod az ezüst szálakat.
Nyugodt lelkem azt kívánná,
hogy a holdat, mely ma nem
ragyog fényesebben az én lelkemnél,
sose váltsa fel a napsütés.

2014. január. 04.

7.

Szép szemeid

Kérlek, ne kérj többé bocsánatot,
hisz nem tettél semmi rosszat.
Ha tudnád, hányszor gondolok
rád szeretettel, akkor biztos örülnél,
s nem kínoznád magad,
hogyan haragszom rád!
Fényképeden arcodat százszor megsimogatom.
Szemüvegeden át szép szemeidet
óvatosan cirógatom, s könnyeken át
arra kérlek, nyisd ki szép szemeidet.
Csak egyszer hadd lássam
szeretetet adó szemed bogarát.

2014. január. 27.

8.
Szívből szeretni

Mit jelent annyira szeretni,
hogy közben belesajdul a lelked?
Olyan, mintha virágos mezőn
szaladnánk egymás felé.
Még a messzeség sem érdekel,
mert hajt a boldogság feléd.
Világoskék égbolton verőfényes nap ragyog.
Átölelsz, most nem a madarakat hallod,
hanem szívünk gyönyörű egyenletes dallamát,
mely édes együttlét pillanatát zengi.

2014. február 14.

9.
Igazgyöngy

Leszáll az este, melletted kéne lennem.
Fogni két kezed, suttogni füleidbe édesen.
Szétfeszít a fájdalom, úgy hiányzol.
Keserves könnyeim párnámra hullnak.
Én sem értem, mért
facsarodik így a szívem.
Csak azt érzem, ez nem
a képzelet játéka.
S nem jön-megy, mint a
sebes vonat a síneken,
hanem itt marad örökre a szívem
közepén az igazgyöngyként
csillogó szeretet, melyet tőled kapok.

2014. március 5.

10.
Neked adnám

Annyira szeretném,
ha ölembe hajtanád fejedet.
Simogatnám csodaszép arcodat.
Bús napjaidon átölelnék, hogy
tudd, nem vagy egyedül,
én melletted vagyok.
Nagyon szeretném
visszaadni neked két
szép szemed világát.
Elhoznám az összes fényt,
s lábad elé tenném,
hogy újra csodáld a
színes világot.
Neked adnám, amit legjobban
szeretnék, hogy lásd:
Ezerféle színben
fürdik az ég.

2014. márc. 18.

11.
Elveszett a szeretet

Hol van a szeretet?
Hiába keresitek,
nem fogjátok megtalálni!
Mert kapzsis, s szívtelenek vagytok!
Nem gondoltok bele, mikor lenézitek
embertársaitokat, hogy
esnek nekik a bántásaitok.

Ha elesetteknek érzitek magatok,
vágynátok egy jó szóra,
melyet oly nehéz megkapni.
Szívetek nyitnátok, de már késő,
s befelé fordultok, a napot is
csúnyának látjátok.

S mikor már nem számítottok rá,
jön valaki, akit tegnapelőtt
lenéztetek az utcán, s
bekopog szívetek ajtaján.

2014. 03. 26.

12.
Sétám veled

Bódító tavaszban kezemet nyújtottam feléd.
S te boldogan jöttél velem.
Meséltél vízesés zuhatagáról,
ahogy a nap ráveti fényét
a vízsugárra, szivárványosan visszatükrözi.
Sziklák közt növvő virágokról, melyek a
legszebb pompában tündökölnék.
Leguggoltál, s a legszebb kis virág
fejét óvatosan ujjaid közé veted.
Nézz csak szét ezen a tájon!
Kopár sziklák emelkednek.
A kis virág mégis milyen szép,
pedig ritkán kap esőt.
S megértetem, hogy
az élet mennyire csodás.

2014. április 03.

13.
Szökik a fény

Hajnali erdőbe jöjj velem, Kedvesem.
Nézzük meg a napfelkeltét.
Vigyázz, még harmatos a fű,
lábad meg ne fázzon!
Látod, már szökik be a fény
sűrű zöld lombok közé.
Szél hozta friss levegővel kéklő ibolya illatát.
Hadd szedjek egy csokorral és
adjam gyenge kezedbe!
Hallod a patak csobogását,
ahogy megyünk lefelé,
egyre hömpölyög utánunk.
Látod, amott egy őzcsorda
halad megbújni a hűvöst adó sűrűbe.
Üljünk le, s hallgassuk meg
a csendet, mit mesél nekünk.
A reggel elvette a hajnal csodáit,
de maga az élet itt rejtőzik a fák közt.

2014. április 10.

14.

Fekete felhők feketéllnek

Fekete fellegek felettem.
Nem találalak téged.

Sírok:

Könnyeim szaporában
hullnak az esőcseppeknel.
Elveszett vagyok nélküled.

Bolyongok vizes utca-
köveken, cipőm sarka koppan.
Tócsákban vadgalambok
tollázkodnak békésen.
Szívem nagyot dobban.

Szavaid hallom:

Gyere, Kedves, itt vagyok, ne félj!

Futok feléd, karjaidba zártál.

- Nagyon féltem -

egymagam suddogom.

- Megtaláltál - zokogom.

2014. május 27.

15.
Égő bánat szívemben

Könnyfátyol szememen,
bánattól égő lelkem.
Nem segíthet senki se,
még a keserű fájdalom rajta ül.
- Ha majd nem leszek - kezdted
halk szavaiddal.
Ütőmben a vér is megfagyott.
Szívem összeszorul, s a legnehezebb
pillanatban is arra kérsz:
- Ne sírj!
Nem tudod, milyen
nehéz könnyeimet visszatartani.
Ha most itt lennél, válladon zokognék.
Örökre beléd kapaszkodnék.
Ólomsúlyú gondolattól így tudnék szabadulni.
Nélküled elveszne egy csodaszép világ,
melyet te építettél körém.
Bolyonganék utánad szüntelen,
míg véget nem ér fájó, kínzó életem.

2014. június 13

Megjegyzés: Kedves barátom fájó mondata: „Ha majd nem leszek” - szívemig hatott.

16.
Ringatózom veled

Beléd bújni volna jó.
Örökre veled maradni,
úgy szeretni téged,
ahogyan senki más.
Hajnalban kelni,
kakasszóra ébredni.
Víg dallal hegyet mászni.
Hátrahagyni bút, bánatot.
Ha elfáradunk,
örökzöld fenyő lombja
alatt megpihenünk.
Onnan lesni pöttyös kis őzgidára.
Szomjas szarvascsordát
patak felé vonulni.
Hús patak medréből
friss vizet meríteni.
Köveken át lépkedni oly jó.
Bogrács alatt tűz duruzsol.
Palócleves ízesen készül.
Illata száll széles nagy erdőn.
Bogrács köré csal finom illata.
Szeretettel főzted.
Fogyasszuk jóízűen.
Pislákol a tűz vörös fénye.
Gömbölyded hold süt csak.
Öledbe kuporodva betakargatlak.
Ölve szeretettel hallgatlak,
s a nyugalom édes gyönyörébe
ringatózom veled.

2014. július. 17.

17.

Nagyon fáj a hiányod

Vánszorog az idő, mióta elmentél.
Csak vonszolom magam
a hétköznapiakban.
Hiányzol, nagyon hiányzol.
Az élet feléd görgetett,
s egy csapásra elvett tőlem.
Nem bírom ki nélküled.
Zokogok, elviselhetetlen
itt legbelül a fájdalom.
Gondolataimban hozzád beszélek.
Ne félj, veled vagyok!
Vigyázok rád!
Gyere közelebb,
nem kell, hogy beszélj!
Hisz egyfolytában hallak.
Csak ölelj át, kérlek!
Szívem köré fonom kezem.
Picit megnyugszom, itt vagy
velem, érzem.
Gyönyörű arcod magam elé képzelem.
Amíg élek, visszavárlak.
Bennem él drága szívednek minden
sóhajtása. s lelkednek
tisztá tükre, melyet
feledni nem lehet.

2014. július. 26.

18.
Gondolatom te vagy

Úgy alszom el,
ahogy a szívem diktálja.
Keresve találok drága szívedet
hófehér párnámon.
Ölve karjaim közt óvom.
Hiányzol, suttogom:
keserves volt a nap nélküled.
Szemem sarkából könny szalad.
Boldogok a nappalok,
ha soraidat olvashatom.
Göncöl szekéren
ezüstös hold utazik.
Szíved szívemen pihen.
Éjfélűt a harang.
Utolsó gondolatom
még te vagy.

2014. szeptember 02.

19.
Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám, s
hallgasd meg egyszerű
imámat.

Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.
Tűrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.

Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.
Én nem erre születtem.

Szívemből szeretek tisztán.
Most mégis hozzád fordulok,
mert lelkem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!

Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltőn óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezőn betakarom.
Szívem keservesen sír utána.

Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!
Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét sivár világon.
Hagyj, kérlek, előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.

2014 szept. 19.

20.
Ha tehetném

Ha tehetném, hozzád futnék.
Kezeidet nap-
estig fognám.
Óvnálak vigyázva
az elkövetkezendő nemzedéknek.
Álmod nyugalját
őrizném csillagos éjjeleken.
Hajnal első beszökő
fényével köszönténélek.
Kertedben száz szál
vörös rózsát ültetnék.
S te ott lennél mellettem.
Rám emlékeznél,
ha rózsa illata feléd szállna.
Harmat könnyét levelén éreznéd.
Ha tehetném, drága szíved
összes bánatát kiűzném.
Gyönyörű boldogságban
fürödjön újra drága szíved.
Érzékeny lelkedet dalos kis pacsirtám
vidítsa, amíg visszatérek hozzád.

2014. október 7.

21.
Költő, ki szépen szól

Mondjátok meg!
Mért bántjátok kemény szavaitokkal
azt, ki szépirodalmat tesz szemetek elé.
Hozzátok szól kedvesen,
gyönyörű magyar nyelven.
Kelő nappal kel.
Fejében szebbnél
szebb gondolatok születnek,
ahogy színes pillangók
szállnak a levegőben.
Papírra veti, rímekbe
szedi gyönyörű verseit.
Ha úgy tartja kedvetek,
kritizáljátok csodaszép írásait.
Nem is sejtitek mekkora fájdalmat
ejtetek gyönyörű érzékeny lelkén.
Gyűlölnie kéne titeket,
de nem tud,
mert drága szíve nemes.
Nem szól, csak mélyen kesereg,
s fájó könnye befelé hull.
Megszakad a szívem érte.
Egyet azonban feledni véltetek.
Titkomat felfedem:
Nála jobban egyikőtök sem tud írni.
Büszkeségem.
Az egyetlen költőm ezen a világon..

2014. november 08.

22.
Könnyeim patakja

Ha majd megnyugszom,
 újragondolom
 életem e szakaszát.
 Most hagyjatok
 belehalni bánatomba.
 Eltemetni a szépet.
 Rongy életemben
 véletlenül csodát kaptam.
Muzsikált bennem a boldogság.
Két kezemmel felemeltem, óvtam,
 úgy szerettem.
Keserű könnyeimet hagyjátok folyni.
 Utoljára hadd fakadjon
 belőle kis patak.
Búsan csobogva zokogjon.
 Szívem darabjait égő
 bánat rózsájaként sodorja.

2014. november 25.

23.
Öled rejtekében

Kedves, nagyon várlak.
Sajgó szívem nem leli nyugalrát,
még két karomba nem zárlak.
Kilesek az ablakon, jössz-e már?
Fagyos éjszakán sűrűn esik a hó.
Sötétben alakodat
vélem felfedezni. sietek eléd.
Két kezemmel gyönyörű arcodat melegítem.
Kandalló melege mellett hintaszékeden megpihensz.
Öled rejtekében gömbölyödve nyugalrátat megtalálom.
Örömet sugárzó arcodban annyi kedvesség van.
Hallgatlak, míg az álom le nem győz.
Boldogan, s szeretetben alszom el,
mert utoljára téged láttalak.
Jó éjt, kedves.

2014. december 20.

24.
Szentestén

Karácsony szent estéjén,
zöld fenyőnél,
szívem keservesen keres,
de nem talál.
Véletlen egy könnycseppet ejtek.
Szégyenlősen gurul végig arcomon.
Gyorsan elkapom,
nehogy a végtelenbe essen.
Tenyerembe féltőn veszem.
Szívem fölé óvatosan teszem.
Te vagy könnycseppemben.
Érzem, itt vagy most velem.
Nehezek még a sóhajok.
S mikor senki se figyel,
fenyőágra óvatosan ráteszem.
A te fényességed ragyogja
be áldott karácsonyom éjszakáját.

2014. december 27.

25.
Ölve, vigadva

Szívem melegével, lelkem hűségével,
az év utolsó napján csillámló havon,
fekete lovam hátán vágózok hozzád.
Szánkómba beültetlek.
Meleg takaróval betakarlak,
hogy meg ne fázz.
S indulunk a végtelen
hosszúnak tűnő csillagos éjszakába.
Éjfél ut a templom nagy harangja.
Ugyanabban a pillanatban
pezsgődugó durran,
arany nedű csurran a pohárba.
Koccintunk az egészségedre.
Ölve, vigadva köszöntelek az új évben.

2014. 12. 31.

26.
Patak fakad a világra

Pont akkor jöttél, mikor a legnagyobb
szükségem volt valakire.
Kizökkentettél a mindennapok
ádáz küzdelmeiből, mikor
már lelkem nem bírta
elviselni a vívódást.
Szívemhez szóltál:
s repítettél egy szép világba.
Hol a szeretetből
patak fakad, s olyan messze
hömpölyög, hogy érezni lehet.
Fehér vadgalambok félelmeimet elvitték.
Szívem csitul, többé nem háborog.
Mert tőled tudja már,
élni csak szépen, s szeretettel érdemes!
A többi mind csak küzdelem, s felesleges.

2014. április. 29.

27.

Hegyek közé viszlek

Drága, gyere, elviszlek egy szebb
világba, hol nyoma sincs a bántásnak.
Kérlek, ne szólj semmit, ha fáj a szó.
Csak hajtsd fejedet vállamra,
s fájó könnyeidet engedd szabadjára!
Ne félj, itt vagyok, hogy vigyázhassak reád!
Elviszlek, hogy meggyógyítsam
gyenge, összetört lelkedet.
Mindig kapaszkodnék beléd,
mert rettenetesen féltlek.
Hiába óvlak féltőn,
jön egy forgó hurrikán, mely
megtépázza gyenge, érzékeny szívedet.
A hegyekbe viszlek gyógyulni.
Távol mindentől, s mindenkitől.
Egyik hajnalban felébresztettél.
Gyere, kedves, hív a hajnal csodája.
Kár lenne elszalasztani.
Hallod kedves: neked
énekelnek a madarak,
s minket üdvözöl a világ, drága!
Drága, mosolyog rád a nap,
lágyszellő gyönyörű arcodat simogatja.
Hűvös szél ellen betakarlak, s öllelek.
Miközben iszom szavaid, könnyeim potyognak!
Nincs szebb a világon, mint téged hallgatni, drága!

2015. január 12.

28.

Kanyargós útjaikon

Legyél öregedőn fiatalos.
S hagyd korodnak számát.
Engem nem zavar, ha ősz tincsek
rejtőznek szőke göndör hajadban.
Nekem te szép vagy,
mert gyönyörű lelked simogat, bárhol is vagy.
Hiába választ el bennünket
kanyargós útnak nagy távja.
Dombok-hegyek sokasága,
zamatos szőlők lédús nektárja,
ezer erdei fenyő, s ezer mezei kis virága.
Hiányod akkor is elvezet tehozzád,
szeretlek minden gondolatomban.
Szeretlek vágyakozó ölelésemmel.
Csak te maradj mellettem
örökké, s az élet kivirul felettem.
Szeretem bársonyos hangod
gyönyörű nyugalját.
Szeretlek, s közben reszketően
féltelek, ha beteg vagy.
Ha a zord éjszaka rám borul,
drága szívedhez megyek és átölelem.
Könnyeim gurulnak párnám sarkára.
Hiszem, hogy hallod féltő, becéző mondataim
kanyargós útjainknak távolában.

2015. február 12.

29.
Az éj sötét fátylát

Csak te légy az én világom,
s ölelj olyan szorosan,
hogy belezsibbadjon a testem.
Szívem szeretete simogat
egész nap, de a kezem
nem érinthet, s ez fáj nagyon.
Mikor magam mögött becsukom
az ajtót, elfog a rettegés,
hogy mi lehet most veled.
Legszívesebben visszaro Hannahék,
s a nyakadba ugranék.
Itt vagyok veled, sehová
se megyek nélküled.
De nem tehettem, mert
hív a kötelesség.
Zsebemből a fotódat
nem kell elővennem,
mert egyfolytában
gyönyörű arcod vonásait látom.
Ahogy reggel elkészönsz,
gyengéden átölelsz, s azt mondod,
ne félj, nem lesz bajom.
Alig várom már, hogy
melléd bújhassak. Kérlek
borítsd rám az éj sötét fátyolát,
hogy többé ne kelljen elmozdulnom mellőled,
s veled maradhassak örökre.

2015. március 01.

30.

Jöjj vissza, gyönyörűm

Hol vagy, gyönyörűm?
Mindenütt kereslek, de
sehol se talállak.
Félelem kínozza jéghideg testemet
ágyamból kibújva.
Egy perce még láttalak, csodálatos álmomban
frissen peregnek az álomszép képek előttem.
Örök emlékembe vésem azt a
nyári langyos éjszakát.
Üres bálterem közepén hófehér öltönyödben,
zongoránál ültél.
Kristálycsillár fénye beragyogta lényedet.
Felnéztél, homlokod verejtékedtől gyöngyözött.
Ujjaid fehér billentyűkön táncolni kezdtek.
Mintha a „Volt egyszer egy vadnyugat” szomorú dalát
játszottad volna.
Hirtelen elhalkult a zene, valaki
átvette a zongora dallamainak játékát.
Ölve áttáncoltuk a már forrónak tűnő nyári
csillagos éjszakát.
Könyörtelen hajnal fénye felébresztett.
Könnyezve kérdelem:
Hol vagy, gyönyörűm?
Mondd, merre jársz?
Óh, tündöklő álom, jöjj vissza hosszú fénytelen
éjszakákon, hadd láthassam őt, csak őt.

2015. március 16.

31.
Harmatvízzel mosdatlak

Szeretnélek egész éjszaka
két karomban tartani, csak hogy
vigyázhassak rád.
Hidegtől reszkető testedet betakarnám.
Elgyötört, bársonyos, sápadt
kis arcodat simogatnám.
Fájdalmadat enyhíteném.
Nehéz sóhajtásaidat hallgatnám.
Tüzes homlokodra hideg
borogatást tennék.
Könnyeimmel küszködnék, szívednek
kedves dalt dúdolnék, hogy álomba
szenderülj.

Mikor a hajnal fénye beoson
a kicsi réseken, óvatosan
párnádra fektetnélek.
Kiszaladnék az udvarra, harmatnak
vizét fűszálakról tenyerembe gyűjteném.
Felébredtél és mosolyogva öleltél.
Homlokodat csókolom.
Hallgasd csak, kedves:
Hajnal óta neked dalol
s téged vár kertednek összes madara.
Csak egy percre hagytalak magadra,
míg harmatvizet hoztam tenéked.
Kezem melegével felmelegítettem
a harmatvizet, mellyel megmosdatlak,
hogy soha többé ne légy beteg.
Ne félj, kedves, itt vagyok melletted, szívem
összes szeretetével és ölelésével felszárítom
hamar bársonyos arcodról harmatnak cseppjeit.

2015. május 9.

32.

Jó éjt kívánjak tenéked

A holnap szebb és jobb lesz.
Talán a nap is kisüt.
Szívem ragyogni fog,
mert itt leszel velem.
De addig még, csillagom,
vár reánk egy hosszú
csillagtalan éjszaka.
Szívedhez simulok.
Könnyeim potyognak.
Tudom, hogy nem veszítettelek
el, mégis fájdalom mar.
Pedig csak ránk borult a
végtelenek tűnő éjszaka,
mielőtt fogságul ejtene az álom.
Arcod gyönyörét képekben látom peregni
előttem, hangod bársonya muzsikál
még bennem, mielőtt még
álomra csukódna két szemem.
Titkon azt remélem,
látni foglak téged.
S már repülök is az álmok szárnyán.
Hegyeken, völgyeken
szélsebesen szállok feléd,
ölelve, jó éjt kívánjak tenéked.

2015. június 7.

33.

Ünnep volt szívemnek

Vajon mi lehet veled
a barátságtalanak tűnő éjszakában?
Szívem egyfolytában kesereg utánad.
Nem tehetek mást, csak
szívem kertjében féltőn őrizlek.
Süvítve tombol a szél,
jajgatva hajlongnak az ezeréves fák.
Dalos ajkú kis pacsirtám, könnyörgök, szállj hozzá,
s nézz be kis ablakán, hogy megnyugodjak, jól van-e.
Kérlek, ne félj, reszkető hold fénye
elvezet az én gyönyörűmhöz.
Súgd meg neki, hogy ma ünnep volt szívemnek,
mert hallhattam hangja édes bársonyát,
amely dalolva simogat.
Szállj tenyerére, szeresd úgy,
ahogy én szeretném.
Vidd el ezt a gyöngyvirágot!
Lombos fák alatt csak neki nyílt még.
Óvatosan leszedtem, hogy
hadd illatozza be kicsi szobáját.
Szaladó patakot lovam hátán követem.
Dübörgő csobogását hallgattam.
Fénytől csillogó hús vizében,
könny-áztatta arcomat megmostam.
Az ég tiszta kékjére emeltem tekintetemet,
s rá gondoltam.
Pillanatra úgy éreztem,
mintha ott lenne mellettem.
Kérlek, vigyázz rá ezen a zord éjszakán!

2015. március 28.

34.
Képzeletem oltára

Tudom, érzed a gondolataimat, melyek feléd szállnak.
Ezernyi göröngy áll elénk, de kanyargós utunk
végén hiszem, hogy találkozni fogunk,
s akkor majd lágyan átölelhetlek,
s simogathatom kedves, nyugodt kis arcodat.
De addig még megannyi bánatkönnyet fogok hullatni érted.
Ha sóvárog a lelkem utánad,
képzeletemben átölelsz s megfogod a kezem.
Régóta a szívemben élsz, mert annyira szeretlek.
Tudom, törékeny drága életed,
csak egy hajszálon múlt, hogy ismerhetlek.
Hálás vagyok nagyon a sors kerekének,
hogy feléd forgatott.
Erdő közepén, hol fény szűrődik a sötétbe,
ott van az én képzeletbeli **oltárom**.
Zokogva borulok oltáromra, szívem meghasad fájdalomában.
Kérlek, Istenem, adj még az én tüneményemnek
egy esélyt a gyógyulásra.
Szívem hinni és remélni szeretné, hogy van remény.
Adj újra fényt szép szemeinek, hogy
hadd láthassa ezt a kegyetlen színes világot.
Nem szabad egyedül hagynod, ő a legcsodálatosabb
tünemény, neki még rengeteg dolga van a nagyvilágban.
Egyetlenegyszer kérlek, tégy csodát, hogy hátralévő életét
boldogan s önfeledten élhesse.
Ámen.

2015. szeptember 6.

35.

Hiába tündökölt ezernyi csillag az égen

Kérlek, Istenem, nézz le rá.
Segítsd, s óvd meg őt nekem nagyon soká.
Ott lakik az én gyönyörű tüneményem
túl a kéklő hegyeken.
Még soha nem láttam, pedig hogy szeretném.
Mindennap eljön hozzám, el sose hagy.
Mélyen szerettem itt a szívemben.
Hallhatom hangjának édes bársonyát,
mely csengve kúszik a fülembe.
Azt hiszem, ilyenkor a mennyekben járok.
Gondolatban már ezerszer megjártuk
a hegyek tetejét.
Úszkáló, fodros felhőkből
esőt csavartunk.
Arcunkon eső cseppje csillogott,
s boldogan táncoltunk.
Hold fényében sátrat vertünk.
Pattogó piros szoknyájú tűz
zorbát járt, miközben szalonnát sütöttünk.
Pöttyös hátú őzgidácska mellénk szegődött.
Anyját elveszthette, de a sötétben
már nem lelte szeretetre szomjazó kicsi lelke.
Szorosan beléd bújtam, átkaroltalak.
Hiába tündökölt ezernyi csillag az égen,
én csak téged láttalak, s reád figyeltem.
Istenem, nincs szebb ennél a szeretetnél,
mely itt fényesedik a szívemben.

2015. július 14.

36.
Szomorú tegnapok

Nem volt a napnak olyan szakasza,
hogy ne hullott volna könnyem érted.
Keserű volt a bánatom te érted.
Szürke hétköznapiakat hajszoltam volna
előre, még távol voltál.
Fájó könnyeimből patak áradt,
itattam belőle kerted szép madarait,
melyek naponta tenyeredre szálltak.
Istenem, hogy ragyogott tőle arcod.
Gondos kerted ékességéhez,
a vérvörös rózsádhoz hajoltam.
Mintha megérezte volna bánatom,
levele simogatott, ha hozzá értem,
végre itthon vagy!
Lényed gyönyörétől fényesedik
újra otthonunk.
Fáradt, elgyötört, kicsi testedet
szorosan beléd bújva karjaimban ringatom.
Ölelj szorosan, csillagom.
Szükségem van a közelségedre.
Akkor is érzem ölelésed,
ha nem vagy velem.
Tudom, a reggel ismét különös lesz.
Kiosonsz mellőlem.
Megszóltatod lelked gyönyörű
hangszerét a teremint, melytől érzem
szíved összes melegét.
Tündöklő arcod tüneményes
mosolyában fürdik a nap.
Derekadat lágyan átkarolom,
gyönyörű zenédnek átadom magam.
Istenem, de jó,
elmúltak már a szomorú tegnapok.

2015. június 25.

37.

Repülj, kis madaram, repülj!

Énekes madaramat évekig
nevelgettem, dédelgettem.
Ma mégis útjára engedem.
Repülj, kis madaram, repülj!
Vidd el neki féltő szeretetemet.
Egyedül kicsi madaram vette
észre szemem sarkában könnyeim,
mikor ezer tövis tüskéje bökdösi szívem.
Pedig nem bántott senki.
Mégis olyan nehéz elfojtani könnyeimet,
mert hiányod oly nagyra nőtt bennem.
Nevetve szabad csak sírni, hogy senki
ne vegye észre rajtam a bánatom,
s ne tudják kérdezni: mi baj?
Szívem fájdalmának súlyát
csak én érzem.
Ablakodon, kérlek, engedd be
kis madaramat.
Vedd tenyeredbe kicsiny lényét,
hideg kis testét melegítsd át.
Szárnyát ha kitárja, kérlek, ne
félj tőle, csak ölelni szeretne,
ahogyan én tanítottam.
Mintha én ölelnék gyengéden és féltve.
Ha válladra hajtja fehér kis fejét, érzi
keserű bánatod.
Halk dalával vigasztalni szeretne,
ahogy velem tette.

2015. november 22.

38.

Álmaim lebegnek a légben

Hadd fogjam két kezedet meghitten.
Hadd csókoljam kezéd minden ujját,
s minden percét szép lassan,
megköszönve, hogy írsz nekem.
Hadd gyönyörködjek arcod gyönyörében.
Beszélj hozzám kérlek, hadd halljam
hangod édes bársonyát.
Hadd pihenjek öled rejtekében,
derekadat ölelve ölelőn.
Hadd tekintsek reád szelíden, s érzékenyen.
Hadd vigasztaljalak mikor fáj drága arany
kis szíved, s belül könnyezel.
Hadd vegyelek két karomba, hogy
érezd, nem vagy egyedül árván hagyva,
s talán enyhülni fog szívednek kínzó bánata.
Pusztán csak hadd lássalak örökké!
Mert látványod megnyugvást ad nekem.

2015. október 17.

39.
Monoton jár az óra

Sóvárogva kereslek szüntelen, angyalom,
de nem találalak, fénylő csillagom.
Szívem meghasad bánatában.
Semmi sem számít, csak az, hogy itt légy.
Az óra mutatója monoton körbe jár.
Csendességemben csak a ketyegést hallom.
tik tak tik tak tik tak
Borzalmas érzés belém nyilall,
könnyeim gyorsabban peregnek, mint
zivatarok az esőcseppek.
S fájdalmasan ráeszmélek,
bűnös a lelke a technika ördögének,
félek, elzár teljesen e világtól,
s nem olvashatom gyönyörű mondatait.
Te vagy az én fényességem, csak te tudod
színessé festeni e cudar világot.
Vesszen el elmém az örök sötétségben,
ha majd a kényszer arra késztet, hogy elveszítselek.
Megint elmúlt egy végtelenek tűnő
hosszú nap nélküled.
Csak remélni tudom, hogy jól vagy,
de a félelem ott lebeg felettem.
Párnámra hanyatlók könnyeimmel küszködve.
Képzeletemben átölelek újra, s újra suttogom:
nincs semmi baj, ne félj, veled vagyok.
Ó, csak álmomba láthatnálak.

2015. december. 20.

40.

Nem hagylak elveszni sohasem

Szívem, lelkem tele van szomorúsággal,
kesergek is érte egyfolytában.
Ő már nem tud többé jönni hozzám,
gyönyörű gyöngysorait többé nem olvashatom.
Rettenetesen hiányzik, s nem
tudok beletörődni hiányába.
Szívem fekete gyászba öltözött.
Szemem jeges könnyzáport hullajt.
Valaki elment, aki évekig melengette
szívemet, lelkemet.
Vele oly gyorsan szálltak a napok s évek.
Mintha tavaszi szellők szárnyára ültetett volna,
s repített tova, ahogy még senki se.
Vezetett, s tanított a szépre s a jóra, kezemet el
sose engedte.
Ezernyi csodát éltem meg vele.
Nem engedhetem, hogy elvesszen,
belehalnék bánatomba.
Nem veheti el, s nem hagyhatom,
hogy kedvét szegje a technika ördöge.
Képzeletemben érzékeny, gyenge szívét
újra s újra átölelem.
Szüntelen csak kapaszkodom, kapaszkodom belé.
Nem záródhat be előtte még az elektronikus világ.
Kérlek, Istenem, segíts neki, s adj neki rengeteg kitartást még,
s becsüld meg alázatos munkáját.
Hinni szeretném, hogy vissza fog jönni, s akkor majd
újra patak fakad a világra boldogságomban.
Addig nyugtalan vagyok, s nem tudok vigasztalódni
még vissza nem tér!

2016. január 25.

41.
Neked zúg a tenger

Valahol a sötét éjszakában neked zúg a tenger,
monoton zúgásával altatni szeretne.
Ágyadba fektettelek, szőke göndör hajad
fehér párnára omlott.
Elgyötört törékeny tested parázslott a fáradtságtól.
Tudom, hogy vacogsz a hideg lepedőtől,
ha tüzes bőrhöz ér.
Nem hagyhatom, hogy szenvedj!
Szívem majd kiugrik helyéről, úgy féltelek.
Gyere, szép csillagom, most csak két karom
hozhat enyhülést.
Gyengéden, s féltőn két karomba vettelek,
s betakartalak, hozzám bújtál és gyengéden
átöleltél, s könnyezve ringatlak.
Nem vagy már fiatal, kincsem,
többet kéne pihenned.
Az idő úgyis olyan gyorsan szalad,
s én reszketően rettegek, hogy
az élet elillan előlünk.
Nincs semmi baj, kedves, csak elfáradtam,
karjaidban már nem érhet baj.
Patakzó könnyeim letörölte.
Gyönyörű szelíd mosolyodban fürödtem,
édes angyalom. Simogattam kedves kis arcodat,
aludj csak nyugodtan.
Kezedet fogom egész éjszaka, s el sem engedem,
míg fel nem ébredsz.
Valahol a fekete éjszakában neked zúg a tenger,
monoton zúgásával altatni szeretne.

2016. 03. 07